

Gruppen av eksterne foreldremeklere i familievernet

Kontaktperson: Gøsta Thommesen, tlf. 917 19 782, epost: gt@meglingssenteret.no

Barne- og familiedepartementet

Postboks 8036 Dep

0030 Oslo

Deres ref.: 24/2344

UTBYGGET HØRINGSUTTALELSE ETTER FORLENGET FRIST – Forslag til endringer i barneloven mv. – Likestilt foreldreskap og felles omsorg for barn etter samlivsbrudd

Vi viser til departementets høringsnotat av 18. juni i år. Gruppen av eksterne meklere i familievernet har gitt grundige høringssvar til begge de NOU'er som høringsnotatet bygger på. Gruppen er sitert derfra i høringsnotatet. Gruppen teller pr. dato 64 medlemmer og har ansvar for over en fjerdedel av samtlige meklinger i familievernet i Norge, i størrelsesorden fem tusen meklinger i året de siste årene.

Ved en feil inkluderte ikke departementet gruppen blant høringsinstansene i juni i år og sendte heller ikke informasjon om notatet til gruppen. Vi ble klar over notatet to uker innen høringsfristen. Vi sendte et svar til fristen og beklaget samtidig den korte tiden vi hadde hatt og konsekvensene for hvor grundig vårt svar kunne være. Vi fikk utvidet frist frem til dagens dato for å supplere.

Vi har gjort tillegg og endringer til vårt høringssvar i løpet av de to ekstra ukene som vi har hatt til rådighet – i seg selv et ganske kort tidsrom.

Vi ber departementet legge nærværende tekst til grunn og erstatte den forrige versjonen som departementet allerede har lagt ut.

Forfatterne av dette svaret var med på utarbeidelsen av begge de tidligere høringssvarene fra gruppen til departementet, og har til informasjon seg imellom en samlet meklererfaring på 34 år og noe over ni tusen meklinger gjennomført.

Oslo, 23. september 2024

Hilde Eline Hoel (sign.)

Gøsta Thommesen (sign.)

	Departementets forslag	Vår holdning
1.	- Delt bostedsmyndighet som lovens hovedregel etter samlivsbrudd	Vi støtter forslaget, dersom det nyanseres og tilpasses av hensyn til visse familier. For en stor del av familiene vil dette forslaget være en klar forbedring i forhold til dagens situasjon. <i>Å foreslå en normalordning i seg selv vil være et gode i mange saker.</i> Dagens situasjon er at bostedsmyndigheten etter et brudd forblir uavklart i en kortere eller lengre periode frem til foreldrene har besluttet om den skal ligge hos begge eller hos én. Denne uavklarte situasjonen er en klar belastning i seg selv for mange familier, fordi foreldrene pga usikkerhet eller ulike oppfatninger ikke kommer i mål med å bestemme noe. I denne uavklarte situasjonen blir f.eks. søknad om utvidet barnetrygd hengende i luften, noe som betyr mye for lavinntektsfamilier. Det betyr også at å involvere NAV i fastsettelsen av barnebidrag, der det er behov, må utsettes. Den uavklarte situasjonen betyr ikke minst i del saker også at foreldrene sliter med å lage en fullstendig foreldresamarbeidsavtale ettersom bostedsmyndigheten er et konfliktpunkt. Det er mange eksempler fra praksis på at tidsfordeling / samværsfordeling heller ikke blir løst, fordi foreldrene inntar en alt-eller-intet-holdning til å inngå avtale. Barna lider dermed fordi kaos råder og konflikten vedvarer. At loven angir en normalordning på samme måte som for foreldreansvaret vil altså være en fordel for mange. <i>Likestilthet som normalordning vil ofte være bra for barna.</i> Likestilthet fremmer i svært mange saker et bedre samarbeid mellom foreldrene, noe som igjen klart gavner barna. Den ene oppfatter seg ikke som underordnet den andre. Den ene trenger ikke gå med en konstant engstelse for at den andre skal flytte vekk med barnet. Dette roer dialogen og de følelsesmessige spenningene mellom foreldrene. Godt samarbeid og et godt emosjonelt klima mellom skilte foreldre er den enkeltfaktor i barnets liv som betyr aller mest i oppveksten, og det som preger barnet mest i utformingen av personligheten – ofte langt mer enn tidsfordelingen / samværsfordelingen. Så lenge likestilthet på denne måten dermed fremmer barnas beste, er det bare å omfavne dette. Men her er klare unntak – se nedenfor. <i>Gunstig beskyttelse mot én forelders flytting</i> En klart positiv konsekvens av forslaget er at de fleste barn heretter etter foreldrenes brudd vil få større beskyttelse mot å havne i en situasjon der foreldrene bor i hver sin by, noe som i praksis

medfører langt dårligere kontakt med én av foreldrene. At begge foreldre bor nært barnet er en svært viktig faktor for barnets utvikling og trivsel. Forslaget innebærer at det å flytte mot den annen vilje som normalregel vil kreve å gå til det store skrittet det er å starte en rettssak. Det vil øke terskelen. Men er det viktig nok, vil en dommer kunne tillate flyttingen om det totalt sett er til barnets beste.

Å ha fått barn sammen er et felles ansvar man har påtatt seg. Det kan bety at foreldrene iblant må renonsere på private behov som dukker opp etter bruddet, av hensyn til hva som er best for barnet. En regel som departementet foreslår, markerer alvoret i dette ansvaret.

Klare unntak / tilpasninger må gjøres for å ta vare på barnets beste

Vi kan ikke støtte forslaget uten at det gjøres noen tilpasninger. Grunnen er at det er noen grupper av familier der en automatikk kan være uheldig for barna. Vi tenker på de mest sårbare og belastede familiene, for eksempel:

- de som har de største konfliktene
- der misbruk, vold eller psykiatri er del av forholdet
- der det er stor asymmetri / maktubalanse
- der barna er spedbarn og samarbeidet mellom foreldrene halter eller er rent ut destruktivt, og mor kan ha et sterkt legitimt behov for en selvstendig beslutningsrett i den første perioden etter fødselen – f.eks. behov for å flytte midlertidig hjem til støttende familie, eller behov for å få tatt beslutningen om å melde barnet inn i første barnehage.

Departementet har etter vårt syn for alt stor tillit til at slike familier vil finne ut av samarbeidet og den avhengigheten som en delt bostedsmyndighet medfører. Det stemmer ikke med vår praktiske erfaring. Barna vil lett bli ofre!

Vi er betenkte over muligheten for at vi må forklare for den ene eller begge foreldrene at «denne situasjonen dere er i nå etter samlivsbruddet er ikke den beste for barna deres, men følger regler vedtatt av Stortinget for å styrke likestilling mellom foreldrene.»

Konsekvensen av forslaget for det store flertallet vil imidlertid være så positiv at vi vil oppfordre departementet til å arbeide videre med et forslag der de nevnte gruppene samtidig kan tas vare på.

Det har ikke vært særlig tid til å jobbe med egne forslag til tilpasninger her i de få ukene vi har kjent til høringsnotatet. Vi kan likevel komme med et par idéer som kanskje kan arbeides videre med:

- Det kan gjøres et konkret unntak for de minste barna – altså at regelen om automatisk delt bostedsmyndighet for eksempel gjelder for barn som er halvannet eller eldre. Det vil si at for barn som er yngre ved bruddet, må foreldrene som i dag gjøre avtale om

		hva som skal gjelde frem til barnet fyller halvannet år, hvor normalordningen kan inntre automatisk. - En annen variant for de minste barna kan være å definere det som at «den forelder som har hovedomsorgen etter fødselen skal ha beslutningsmyndigheten inntil barnet fyller halvannet år, hvorefter lovens normalordning – delt bostedsmyndighet – inntre.» Dette vil oftest være mor, men vil være far der mor pga fysisk eller psykisk sykdom ikke kan ivareta barnet. - For de andre sårbare gruppene nevnt ovenfor kunne det tenkes en generell sikkerhetsventil. Det kunne tenkes i form at et gratis, hurtig og forenklet tilbud om prosess der foreldre i løpet av det første året etter bruddet har mulighet til å få prøvet om delt bostedsmyndighet er til det beste for barna. Vi antar dette må være en type administrativ ordning, der en foreløpig og rask beslutning kan gjøres – en beslutning som det må være mulig å få prøvd ved domstolene i etterkant om en forelder ønsker dette. Vår idé til ordning for de sårbare familiene vil innebære et helt nytt element i samfunnets ivaretagelse av disse, en ordning som må bygges opp og som vil koste penger. Kan hende er det alternative løsninger for å ivareta disse. Men uansett er vi sikre på dette: Å skjære alle familier over én kam og kreve at de svakeste foreldrene og de mest belastede familiene skal måtte gå til retten for å utfordre en uheldig normalordning, med all den belastning dette medfører økonomisk, tidsmessig og emosjonelt, det tror vi vil føre til mange saker der foreldre gir opp – og barna lider. Vi viser i denne sammenheng til vårt «etterspill» - pkt. nr. 18 – med relevans for dette forslaget.
2.	- Begrepet «fast bosted» byttes ut	Forslaget støttes. Etter dagens regelverk kan godt barnet bo 50/50 selv om «fast bosted» er avtalt å være hos den ene. Barnet kan på den annen side godt bo 90/10 og likevel ha «delt bosted». Som meklere har vi i mange år vært med på å hjelpe foreldre med slike løsninger, til familienes og barnas beste. I tillegg ser vi at både barna og foreldrene ofte selv tenker og føler at barna har <i>to bosteder – to hjem – uansett</i> foreldrenes ordning for samvær og bostedsmyndighet. Å erstatte bostedsbegrepet med noe nytt vil være å fjerne dagens feilaktige kobling til den virkelige verden. I praktisk meklingsvirksomhet ser vi daglig hvor mye forvirring og hvor mye misforståelser dette begrepet fører til. Foreldre kommer stadig til oss med avtaleutkast for foreldresamarbeid der de ikke over hodet har skjønnet begrepet. Det er krevende å forklare for dem. Og ikke minst – vi ser hvor fort den korrekte betydningen glemmes

		igjen fordi den naturlige forståelsen av begrepet bosted slår så stekt igjennom. Regelverket bør være klart og pedagogisk! Vi vil derfor gi sterk støtte til å gå bort fra begrepet «fast bosted». Hva skal brukes i stedet? Bostedsmyndighet og Foreldrefullmakt er de begrepene som departementet bruker gjennom høringsnotatet. Vi synes ingen av dem er ideelle som nye begreper. «Bostedsmyndighet» er dårlig fordi begrepet jo nettopp ikke er koblet mot bosted, men mot foreldrenes beslutnings- og samarbeidsrelasjon. Dette kan lett opprettholde en forvirring! «Foreldrefullmakt» kan lett også skape forvirring når det ligner så mye på «foreldreansvar». Begrepet kan dessuten gi inntrykk av at det er en fullmakt som foreldrene gir hverandre til å opptre på den andres vegne, noe som klart ikke er tilfelle. Og: Fullmakter kan ellers ofte tilbakekalles ensidig, noe som heller ikke er tilfelle her. Departementet har nevnt en del alternative muligheter. «Daglig myndighet / daglig beslutningsmyndighet» er et vi mener er best blant de nevnte i notatet. Begrepet viser til at det handler om beslutninger med betydning for barnets hverdag, til forskjell fra nivået over – «foreldreansvar»/«foreldremyndighet». (Men som departementet påpeker – det er ikke perfekt, siden det kan gi inntrykk av å handle om detaljbeslutninger i hverdagen.) Begrepet har ikke de minussidene som vi mener de andre har: Tre av forslagene bruker «fullmakt» som del av begrepet, noe vi tror blir lett misforstått av grunner nevnt ovenfor, og de egner seg dermed dårlig. «Alminnelig, allmenn, regulær eller ordinær beslutningsmyndighet» fremstår som for intetsigende alternativer for oss, noe som vil gjøre det nødvendig med ekstra forklaringer i større grad. De vil uansett i konkret betydningsinnhold skille seg lite fra «foreldreansvar» og det begrepet mange bruker i stedet, nemlig «foreldremyndighet», fordi disse begrepene heller ikke antyder <i>hva slags</i> ansvar det handler om, og dette kan skape forvirring og større uklarhet. Vi skulle gjerne hatt tid til å jobbe med flere forslag til departementet.
3.	- Domstolen skal ha adgang til å fastsette delt bostedsmyndighet uten krav om «særlige grunner»	Vi støtter forslaget, med en viktig nyansering. Hvis delt bostedsmyndighet innføres som hovedregel etter et brudd (med nødvendige tilpasninger, jf. ovenfor), så vil denne regelen på lengre sikt ha konsekvenser bare for de som vil slåss for å få foreldrefullmakten alene etter at delt foreldrefullmakt har vært prøvd i en periode etter bruddet. At retten da kan gjøre en samlet

		vurdering av spørsmålet uten å måtte ha et slikt kvalifikasjonskrav, det er vi enige i. Når barnets beste samlet sett er eneste relevante tema, er det ulogisk med et krav om særlige grunner. En endring av reglene med gyldighet også for eksisterende skilte foreldre, kan potensielt medføre en økning av nye saker for retten over en periode – typisk familier der bostedsmyndigheten / foreldrefullmakten i dag ikke er delt. Vi er likevel i prinsippet ikke imot dette. For å bøte på en frykt for slik økt saksmengde i domstolene i en periode, og dessuten for å gjøre det enda tydeligere hvilke temaer som kan inngå i vurderingen, vil vi foreslå en presisering i lovteksten. Vi mener det bør angis at i spørsmålet om delt bostedsmyndighet må «de langsiktige konsekvensene for barnet, herunder hvordan en endret samarbeidsrelasjon for foreldrene vil påvirke barnet, tas hensyn til» - eller noe lignende. Samarbeidsrelasjonen mellom foreldrene i de fleste familier er den enkeltfaktoren som bidrar mest til barnas trivsel og mentale helse. Det er viktig at domstolene og de involverte sakkyndige tar på seg ansvaret fullt ut for å vurdere denne dimensjonen. Vil en endret beslutnings- og samarbeidsrelasjon bety et bedre familieklima sett fra barnets side – eller ikke? Med en presisering som nevnt vil mekler kunne veilede foreldre i meklingsrommet som er ivrige til å gå til søksmål for å få delt bostedsmyndighet. I en del tilfeller vil mekler kunne dempe forventningene til å vinne frem dersom samarbeidsklimaet mellom foreldrene er beviselig svært dårlig.
4.	- Status for bostedsmyndighet registreres heretter for alle i Folkeregisteret	Dette støttes. Større offentlighet og synlighet rundt denne statusen vil være en fordel i flere sammenhenger, bl.a. i forhold til NAV og andre offentlige myndigheter.
5.	- Det er den av partene som vil flytte, når bostedsmyndigheten er delt, som må kreve bostedsmyndigheten alene	Dette støttes. Det er naturlig at den som krever endring av status quo, er den som må ta ansvaret.

6.	– Det innføres en ny bestemmelse som presiserer at barnet har rett til omsorg fra begge foreldre, og at foreldrene så langt mulig må samarbeide om å ivareta helsen, livskvaliteten og utviklingen til barnet.	Dette støttes. - både som programerklæring og som mulig juridisk tolkningsfaktor.
7.	– Det innføres en plikt for retten til å treffe midlertidig avgjørelse i saker som gjelder samværshindring	Vi er enige – i prinsippet. Dette er imidlertid ikke tilstrekkelig som tiltak. Det må bl.a. ses i sammenheng med at retten kan vise sak tilbake til mekling. Det er også viktig at retten vurderer nøye om den har et godt nok bilde av situasjonen til å kunne avsi noen kjennelse om samværgjennomføring. For oss som har meklet i slike saker i en årrekke, er det svært viktig å presisere: Mange av dem er svært komplekse. Gjeldende situasjon har ofte røtter langt tilbake i tid. Årsaken til at samværet er blitt redusert eller har opphørt varierer sterkt fra sak til sak. Det er viktig at retten kan gå med åpne øyne inn i slike saker, bruker tiden som behøves til kartlegging, og ikke trekke forenklete eller forhastede konklusjoner.
8.	- Det innføres en frist på fire uker fra saken om samværshindring kommer inn, til retten skal ha truffet en midlertidig avgjørelse	Dette støttes ikke. Intensjonen er god, men fire uker som absolutt frist vil ofte være for kort tid for forsvarlige avgjørelser – jf. forrige punkt. Foreldre bør alltid forsøke å lage midlertidige løsninger, direkte seg imellom, eller i mekling. En fireukers regel kan skape en feil forventning om snarlig løsning.
9.	– Det innføres en ny bestemmelse om at dommeren skal vurdere å sende sak tilbake til mekling	Dette støttes. Ordningen brukes nesten ikke pr. i dag, og det er en kjent sak at meklingsordningen i noen saker kunne vært til god hjelp – f.eks. fordi den ene ikke møtte til mekling, eller den ene eller begge ikke viste noen vilje til å jobbe med dialogen under meklingen.
10.	- Ordningen med obligatorisk mekling ved samlivsbrudd og i foreldretvistsaker videreføres	Dette støttes. De aller fleste foreldre er godt fornøyde med den veiledning, rådgivning, dialoghjelp og hjelp til god avtaleutforming som de får i i møtene både ved samlivsbrudd og i foreldretvister. Foreldrene blir dessuten i bruddmeklingene satt i kontakt med et system som de fra da av kjenner og vet kan hjelpe dem senere om

		det behøves. Terskelen for å søke hjelp blir lavere – til beste for barna.
11.	- Det innføres to underkategorier av mekling; familieveiledning (samlivsbrudd og separasjon), og foreldretvistmekling	Dette støttes. Ny betegnelse på bruddmeklingen legger mindre opp til at det må være konflikt, noe mange reagerer på, og er en langt bedre betegnelse på hva disse møtene i stor grad handler om.
12.	- Omformulering formålet med meklingen - det fastsettes at formålet med mekling og familieveiledning er å gi foreldrene et grunnlag for videre samarbeid om barnet, og å sette foreldrene i stand til å gjøre avtaler som er til barnets beste.	Dette er lett å være enig i. I praksis er det slik i dag.
13.	- Utvidet meklingsattest for å reise foreldretvistsak	Dette støttes. Det synes fornuftig som konkret beskrevet.
14.	- Journalplikt eller annen ordning for dokumentasjon i foreldretvistsakene. Utarbeidelse av notat til domstolen for å forenkle og legge et bedre grunnlag for en rettssak.	Dette støttes ikke. Vi ser på dette forslaget som prinsipielt helt feil og med potensielt store uheldige konsekvenser. Forslaget vil bety en svært uheldig dreining av meklingen, som grunnleggende vil endre karakter. Det bryter med grunnleggende trekk ved meklingsordningen. Meklingsfaglig vil dette være en stor utfordring. I dagens ordning vet partene at i dette møtet kan man være personlig og privat, snakke om følsomme temaer og teste ut tanker om fremtiden – uten at noe av dette havner i et dokument som kan bli brukt av rettsapparatet senere. Det gir en åpenhet i møtene som er sentralt for at meklingen skal lykkes. Det er mye mindre behov for å holde kortene tett til brystet i samtalen. Det er mindre behov for å posisjonere seg og bare regne meklingen som et kort trinn på vei til retten.

		Å ta bort dette elementet av uformell og konfidensielle samtale tror vi vil være svært skadelig i mange saker. Jo tausere partene er om viktige temaer, jo dårligere er muligheten for å lykkes. Vi tror departementets forslag kan bidra til at færre saker løses i mekling og flere vil gå til retten. Vi vil ellers bemerke at dersom en regel om slik notatføring til tross for disse innvendingene blir innført, så vil eksterne meklerkorpsset, med den fagbakgrunn disse meklerne har, være godt i stand til å gjøre notatføring med et slikt spesialisert formål.
15.	- Barn skal ha rett til å bli hørt / ha egen tid til med mekler, også på eget initiativ - uten krav om foreldres samtykke	Dette støttes. Dette er etter vår mening på høy tid. Foreldre torpederer ikke sjelden denne muligheten for barnet til å komme til orde. Endringen kan potensielt skape en viss spenning i forhold til mekler, men ettersom dette vil være <i>barnets</i> lovfestede rett, så bør det være greit å henvise til dette.
16.	- Forslag om barnejournal - referat fra barnesamtalen	Forslaget støttes, med de foreslåtte begrensninger. Vi ser at behovet for å kunne se senere hva barnet har uttrykt kan være et behov i en eventuelle senere prosess. Vi er enige i departementets angivelse av at barnet i så fall må kunne ta stilling til innholdet. Barnet må i møtet, av mekler, få gjennomgått hva som skal stå i referatet, og skal ha rett til å korrigere innholdet og å la noe av samtalens innhold være utelatt. Dette er vesentlig i en meklingssammenheng – at barnet har en trygghet på hva som går videre. Da vil barnet lettere åpne seg. Det vil lettere gi nyttig informasjon inn i meklingen, og det er dermed større sjansen for meklingen lykkes og søksmål unngås. Hvis mekler har plikt til å journalføre alt, tror vi rett og slett at langt færre barnesamtaler vil gi full uttelling. Det vil uansett være et paradoks at man nå, jf. forrige punkt, vil gi barnet større mulighet til å bli hørt og til å be om å bli hørt, altså å gi barnet større autonomi og plass i meklingsordningen, samtidig som man med en plikt til journalføring av alt i en barnehøring begrenset barnets innflytelse på hvor det som det sier, skal gå videre.
17.	Tilleggs kommentar nr. 1 – NAV-regelverk	Vi vil gjerne gi et nytt innspill til departementet angående NAVs regelverk. Det er en kjent sak at forholdet til NAV ofte kommer inn i meklingssamtalen, enten det handler om barnetrygd, barnebidrag eller overgangsstønad.

		For ikke lenge siden moderniserte NAV omsider sine regler for overgangsstønad etter samlivsbrudd. Fordi så mange etter hvert til barnas beste avtalte delt bosted selv om den ene forelderen hadde barnet mest hos seg, godtok NAV – virkelig på overtid – at overgangsstøtte kunne gå til forelderen som har barnet mest hos seg også ved delt bosted. Det gjenstår et viktig punkt i dette arbeidet hos NAV, med virkninger inn i meklingsrommet. Reglene om barnebidrag henger i dag igjen i gamle forestillinger og skaper uheldige konsekvenser i den del saker. Der hvor foreldrene avtaler delt bosted, men den ene har barna hos seg mer enn den andre, så er ofte tilbudet om å be NAV fastsette barnebidraget ubrukelig. Ofte vil nemlig den som har barna mest, også påta seg å håndtere barnas utgifter. Men NAV forutsetter ved delt bosted at foreldrene automatisk deler utgiftene mellom seg i en privat ordning. NAV vedtar dermed ikke noe barnebidrag med mindre det er stor inntektsforskjell foreldrene imellom. Her burde det ryddes opp. Når foreldre ber om fastsettelse av barnebidrag ved delt bosted, så bør det innføres et nytt alternativ, nemlig det at den ene håndterer alle utgifter og den andre betaler fast bidrag til dekning av dette. Vi ser ikke sjelden at NAVs praksis hindrer den ene forelder i å godta delt bosted. Det er uheldig. Hvis delt bosted skal være hovedordningen for norske skilte foreldre, så blir dette et viktig tema å få løst. Vi vil gjerne også gi et mer langsiktig innspill. I foreldretvister er dagens prosess lagt opp slik at man ved fortsatt uenighet går fra rett fra meklingsrommet – en uformell, gratis og lite belastende prosess, og direkte over i en svært dyr, krevende og tidkrevende ordning – behandling ved domstolene. Det er et veldig stort skritt å ta. Både de økonomiske belastningene og det skremmende elementet det er for mange å skulle forholde seg til domstolene er i mange saker et element som gjør at foreldrene gir opp. De avstår fra å gå til domstolene og aksepterer forhold og ordninger som de mener er uheldige eller skadelige for barnet. De prøver i stedet i hverdagen å småforhandle og diskutere og strekke på avtalte ordninger så godt de kan – ofte med langvarige og belastende konflikter gående mellom foreldrene. Barna lider klart av dette. Vi som har jobbet lenge som meklere har sett svært mange eksempler på saker der et foreldrene hadde behøvd og hatt stor nytte av et mellomtrinn – et hurtig lavterskeltilbud der foreldrene kunne gå uten advokater og få tatt en foreløpig beslutning for seg. Dette ville gitt ro i mange saker, til beste for barna, i saker som aldri ville kommet til retten. I tillegg ville mange andre gått til en slik
18.	Tilleggs kommentar nr. 2 – behovet for et mellomtrinn	

	ordning i stedet for til domstolene – noe som antakelig ville senket det offentliges utgifter med foreldretvistene betydelig. Man kan tenke på familievernnet i dag som basert på to hovedaktiviteter – rådgivning, veiledning og terapi på en ene siden og mekling på den andre. Vi tror en tredje aktivitet naturlig kunne hørt til i familievernnet, eller i alle fall komplementere familievernnet: En ordning der erfarne meklere med tilleggsopplæring vil kunne være i stand til å hjelpe foreldre ved å fatte foreløpige beslutninger for dem. Her er selvfølgelig mange spørsmål som må løses før en slik type ordning kan implementeres. Men vi tror det ville kunne spare mye konflikt, lidelse og offentlige utgifter i forhold til dagens situasjon i foreldretvistsakene.
--	--
